

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 20Co/173/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8515201271
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michal Boroň
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8515201271.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Michala Boroňa a sudcov JUDr. Branislava Brezu a JUDr. Viery Kandrikovej v právnej veci žalobcu: Slovenská kancelária poisťovateľov, IČO: 36 062 235, so sídlom Trnavská cesta 82, Bratislava, právne zastúpeného: TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., IČO: 36 613 843, so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, za účasti intervenienta na strane žalobcu: Wüstenrot poisťovňa, a.s., so sídlom Karadžičova 17, 811 09 Bratislava, právne zastúpený: JUDr. Miroslava Slovinská, advokátka, so sídlom Štefánikovo nám. 13, 052 01 Spišská Nová Ves, IČO: 42 319 617, 040 01 Košice, proti žalovanej: V. M., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom V. XXX/XX, B. C., právne zastúpenej: JUDr. Rastislav Stašák, advokát, so sídlom 17. novembra 14, 064 01 Stará Ľubovňa v konaní o zaplatenie 11 392,53 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Stará Ľubovňa č.k. 7C/233/2015-251 zo dňa 22.06.2018 takto

rozhodol:

I. Potvrdzuje sa rozsudok.

II. Žalovanej sa priznáva náhrada trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých rozhodne súd I. inštancie samostatným rozhodnutím.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Stará Ľubovňa (ďalej len súd prvej inštancie) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že: „I. Súd žalobu z a m i e t a.

I. Žalovanej p r i z n á v a náhradu trov konania v rozsahu 100 %, ktoré je povinný zaplatiť žalobca, pričom o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením.“

Svoje rozhodnutie, okrem iného, odôvodnil tým, že možno prisvedčiť tvrdeniam žalobcu ako aj intervenienta, že pri prepise motorového vozidla do vlastníctva - držby žalovanej v príslušnej evidencii žalovaná pochybila. Správnym postupom by zo strany žalovanej bol ten postup, keby po uzavretí darovacej zmluvy sa obaja účastníci tejto zmluvy dostavili na príslušný dopravný inšpektorát a tam predložili príslušné doklady vyžadujúce sa k prepisu motorového vozidla a teda aj poistnú zmluvu, resp. predbežnú poistnú zmluvu, alebo v prípade ak pri prepise auta nie sú prítomný scudziteľ - pôvodný držiteľ a nadobúdateľ - nový držiteľ (rovnako ako v tomto prípade), mal pôvodný držiteľ (p. W. M.) vykonať odhlášku na nového držiteľa (žalovanú), pričom táto skutočnosť mala byť vyznačená do osvedčenia o evidencii. Následne nový držiteľ (žalovaná), mala v zmysle v tej dobe platnej a účinnej právnej úpravy, do 15 dní vykonať prihlášku motorového vozidla a predložiť príslušné doklady, teda poistnú zmluvu uzavretú po odhláške motorového vozidla. Žalovaná však vyššie popísaný postup nedodrжала a poistnú zmluvu na motorové vozidlo, ku ktorému bolo vlastnícke právo na ňu prevedené uzavrela bez toho, aby predtým pôvodný držiteľ - p. W. M. vykonal jeho odhlášku v príslušnej evidencii. Teda prihlásením, v tom čase intervenientom poisteného motorového vozidla žalovanou do príslušnej evidencie, poistná zmluva v zmysle § 9 ods. 1 písm. b) zákona č. 381/2001 Z.z. o PZP vtedy platnom a účinnom, zanikla.

Argumentácia žalobcu ako aj intervenienta o zániku poistnej zmluvy by tak bola správna a nárok žalobcu oprávnený, avšak nie v tomto prípade a za následne súdom zistených skutkových okolností.

2. Podľa názoru súdu I. inštancie, poskytnutie ochrany žalobcom uplatnenému právu by bolo v rozpore s čl. 2 ods. 1 CSP, v zmysle ktorého ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty. Taktiež takto súdom priznané plnenie by bolo v rozpore s dobrými mravmi, keď v zmysle § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi. Z vyššie popísaného zisteného skutkového stavu, nárok žalobcu je podľa názoru súdu, v rozpore s oboma vyššie stanovenými princípmi. Skutočnosť, že žalovaná pochybila pri prepise motorového vozidla, ktorým bola spôsobená dopravná nehoda, z ktorej škoda je predmetom tohto konania je nesporná ako aj zánik tejto poistnej zmluvy ex lege, avšak správanie intervenienta po podpise poistnej zmluvy neznesie podriadenie sa dobrým mravom ako aj princípu právnej istoty. Súčasťou princípu právnej istoty je aj dôvera subjektov práva v platné právo a uplatnenie princípu ochrany práv nadobudnutých v dobrej viere. Žalovaná v dobrej viere uzatvorením poistnej zmluvy, predmetom ktorej bolo poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, ktorým došlo k dopravnej nehode nadobudla právo, predstavujúce povinnosť intervenienta plniť v prípade vzniku škodovej udalosti - dopravnej nehody za splnenia zákonných predpokladov oznámenia tejto udalosti a predloženia príslušných dokladov. Žalovaná si teda splnila svoju zákonnú povinnosť poistiť motorové vozidlo. Poistné uhrádzala riadne a včas, čo nebolo sporné medzi stranami sporu ako aj intervenientom. Žalovaná tak bola v dobrej viere, že skutočne nadobudla právo zodpovedajúce predmetnému poisteniu, v čom ju muselo utvrďovať aj to, že po dobu takmer tri a pol roka počas ktorého uhrádzala poistné zo strany intervenienta nebola kontaktovaná, že jej poistná zmluva zanikla zo zákona a že jej bude vrátené zaplatené nespotrebované poistné. Intervenient toto plnenie poistného počas bezškodového priebehu poistnej zmluvy prijímal bez akýchkoľvek výhrad, rovnako aj vyplácal finančnému agentovi províziu za uzatvorenie a trvanie poistnej zmluvy. Až následne po škodovej udalosti - dopravnej nehode a uplatnení si z nej nárokov v rozsahu predstavujúcom takmer 15 násobok prijatého poistného (11 392,53 eura - výška škody ku 784,39 - vrátené poistné) sa dovolal neplatnosti spornej poistnej zmluvy a stornoval vyplácanú províziu. Takéto správanie intervenienta sa javí ako výslovne účelové, a možno ho považovať jednoznačne za v rozpore s dobrými mravmi. Súdu tu vyvstáva otázka, ako by sa správal intervenient v prípade, ak by nedošlo ku škodovej udalosti a jeho povinnosti plniť. Navyše správaním intervenienta došlo aj k zmareniu platného uzavretia poistnej zmluvy žalovanou. Keby intervenient, ktorý je na to aj patrične materiálne a technologicky vybavený si splnil svoju povinnosť vyplývajúcu mu z § 11 ods. 3 zákona č. 381/2001 Z.z. o PZP platnom a účinnom v čase uzatvorenia poistnej zmluvy a overil si údaje o motorovom vozidle evidované kanceláriou, nemusel takto uzavretú poistnú zmluvu prijať a vrátiť by ju späť na doplnenie jeho zazmluvnenému finančnému agentovi a žalovanej. Rovnako spornú držbu motorového vozidla mohol zistiť aj z technického preukazu, keď z výpovede svedka - J. J. Y. vyplynulo, že k uzavretiu zmluvy sa vyžaduje aj kópia osvedčenia o evidencii (tzv. technického preukazu). Namiesto toho intervenient prijímal poistné plnenie od žalovanej po dobu takmer tri a pol roka a následne jej oznámil, že poistná zmluva zanikla. Postup intervenienta po škodovej udalosti ako aj počas trvania poistnej zmluvy, resp. počas platenia poistného žalovanou, neznesie kritiku správania sa v súlade s dobrými mravmi a ide o jednoznačný výkon práva contra bonos mores, teda v rozpore s dobrými mravmi a nepoctivému konanie súd nemôže poskytnúť ochranu.

3. Naviac súd I. inštancie poukázal i na ustanovenie § 792 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Občiansky zákonník a v ňom obsiahnuté ustanovenia týkajúce sa poistných zmlúv sa subsidiárne vzťahujú aj na poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. Podľa názoru súdu, prijatím poistného intervenientom od žalovanej došlo k uzavretiu poistnej zmluvy zaplatením poistného, teda aj po zákonom zániku poistnej zmluvy v zmysle § 9 ods. 1 písm. b/ zák. č. 381/2001 Z.z. o PZP, a teda táto poistná zmluva vznikla a bola platná. Skutočnosť, že žalovaná plnila poistné riadne a včas nebola v konaní rozporovaná zo strany žalobcu a intervenienta.

4. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti súd žalobu žalobcu zamietol. Záverom súd I. inštancie dodal, že podľa jeho názoru žalobca žalobou uplatnený nárok si môže uplatniť u intervenienta a rovnako aj náhradu škody, ktorá mu vznikne v súvislosti úhradou trov tohto konania žalovanej, keď dôvodom nepriznania nároku žalobcovi bolo správanie intervenienta, ktorý nekonal s odbornou starostlivosťou pri zmluvnom vzťahu so žalovanou.

5. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 CSP.

6. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca. Navrhol odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok zmenil a vyhovel žalobe v celom rozsahu a priznal intervenientovi voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % alternatívne, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Svoje odvolanie, okrem iného, odôvodnil tým, že súd prvej inštancie považoval zo strany intervenienta za konanie v rozpore s dobrými mravmi a vyhovie žalobe napriek skutočnosti, že sám konajúci súd potvrdil, že predmetná poisťná zmluva bola v čase dopravnej nehody neplatná, by považoval za rozporné s princípom spravodlivosti. Intervenient má za to, že konanie nie je možné vnímať ako konanie contra bonos mores, nakoľko poisťná zmluva zanikla ex lege. Vzhľadom na danú skutočnosť, intervenient v záujme zákonného postupu nemal inú možnosť ako oznámiť zánik poistenia žalovanej a vrátiť jej vyplatené poistné. Skutočnosť, že intervenient prijímal poistné od žalovanej, nemôže byť bez iného dôvodom na to, že po zistení skutočnosti, že zmluva zanikla ex lege, mal intervenient postupovať v rozpore s dobrými mravmi. Intervenient vzhľadom na množstvo svojich klientov nemá kapacitu sledovať každú jednu poisťnú zmluvu, a to najmä v čase keď nie je šetrená v zmysle poisťnej udalosti. Intervenient hneď po tom ako zistil, že zmluva zanikla ex lege, s touto skutočnosťou žalovanú upovedomil a v zmysle zákona jej vrátil zaplatené poistné. Za dobré mravy podľa odvolateľa je potrebné považovať pravidlá správania sa, ktoré sú v prevažnej miere v spoločnosti uznávané a tvoria základ fundamentálneho hodnotového poriadku. Vzhľadom na uvedenú definíciu pojmu dobré mravy má odvolateľ za to, že konanie akéhokoľvek subjektu, ak je realizované v zmysle zákona, nemôže byť charakterizované ako konanie v rozpore s dobrými mravmi. Je nutné poznamenať, že predmetná poisťná zmluva so žalovanou zanikla ex lege, čo potvrdil aj súd prvého stupňa. Konanie intervenienta po zistení, že zmluva zo zákona zanikla, bolo práve v súlade s touto objektívnou skutočnosťou, ktorú intervenient nevedel nijakým spôsobom ovplyvniť, intervenient nespôsobil zánik predmetnej zmluvy. Je dôvodné sa domnievať, že v prípade ak by intervenient po zistení, že poisťná zmluva ex lege zanikla, pristúpil ku vyplateniu poistného plnenia, konal by contra legem a tým by porušil definíciu dobrých mravov, tak ako je chápaná vo vyššie uvedenej definícii Ústavným súdom Slovenskej republiky. Aj napriek tomu, že sa v bežnom živote môže občas javiť obsah zákonov prísny, ich spravodlivosť sa prejavuje tak, že zaväzujú každého bez výnimky. Odvolateľ pôsobí na slovenskom poisťnom trhu dlhé roky, pričom disponuje tisíckami klientov. Intervenient si pri výkone svojej podnikateľskej činnosti nemôže dovoliť postupovať v rozpore s platnými právnymi predpismi a vyplatiť poistné plnenie z poisťnej zmluvy, ktorá zanikla pred poisťnou udalosťou.

7. Žalobca vyjadril súhlas s podaním odvolania intervenientom na strane žalobcu.

8. K odvolaniu odvolateľa sa vyjadrila žalovaná, ktorá navrhla odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok v celom rozsahu potvrdil ako vecne správny a priznal jej nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Okrem iného žalovaná poukázala na to, že osoba zastupujúca intervenienta ovládajúca právne predpisy v oblasti poisťovania uzavrela s ňou poisťnú zmluvu v čase, kedy nebolo možné realizovať zápis zmeny držby v evidencii vozidiel (18:00 hod.). Zároveň nedošlo ani k prevereniu údajov osvedčení o evidencii vozidla. Tým automaticky došlo k tomu, že táto zmluva zanikne okamihom, kedy sa nechá (odvolateľka) zapísať ako vlastníka, držiteľ vozidla, čo je v rozpore so samotným zmyslom poistenia. Ak by sa totiž nedala zapísať ako držiteľ vozidla ešte v deň uzavretia zmluvy, ale napríklad hneď ráno nasledujúceho dňa, mala by poisťná zmluva taktiež automaticky zaniknúť. Vyjadrila nesúhlas s tvrdením intervenienta, že jeho konanie nemôže byť charakterizované ako konanie v rozpore s dobrými mravmi. V tejto súvislosti poukázala na preberanie poistného a to, že v tejto súvislosti intervenient nepostupoval s potrebnou opatnosťou, odbornosťou a závažným spôsobom porušil svoje povinnosti vyplývajúce zo zákona. Ďalej poukázala na to, že chcela byť poistená v súlade s dohodnutými podmienkami a po celú dobu sa takto aj správala. Podrobne intervenient chcel byť viazaný poisťnou zmluvou (alebo sa tak aspoň tváril) a jej plnenia prijímal, z čoho mohla dôvodne očakávať, že poistné plnenie v prípade poisťnej udalosti bude plniť.

9. Wüstenrot poisťovňa, a.s. zotrvala v rámci vyjadrenia ku vyjadreniu žalovanej na dôvodoch svojho odvolania.

10. Žalovaná vo vyjadrení k vyjadreniu odvolateľa v podstate zotrvala na svojom vyjadrení k odvolaniu.

11. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo podľa zásad upravených v ust. § 379 a nasl. CSP a zistil, že odvolanie odvolateľa je neopodstatnené.

12. Súd prvej inštancie zistil správne skutkový stav, správne z neho vyvodil právne závery, vo veci samej aj správne rozhodol, pričom odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením súdu prvej inštancie vo výroku vo veci samej.

13. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II.ÚS 78/05).

14. V tejto súvislosti je právne významné ustanovenie § 220 ods. 2 CSP, podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil a aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

15. Okruh rozhodujúcich skutočností, ktorých sa týkajú povinnosti tvrdenia a označenia dôkazov na preukázanie tvrdení, je daný hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer strán sporu. Táto norma zásadne určuje tak rozsah dôkazného bremena (okruh skutočností, ktoré museli byť preukázané), ako aj nositeľa dôkazného bremena. Tak napríklad v konaní o zaplatenie dlhu z určitej zmluvy má žalobca (veriteľ) povinnosť bremeno tvrdenia o tom, že s žalovaným (dlžníkom) uzavrel zmluvu, že na jej základe poskytol žalovanému určité plnenie a že žalovaný za toto plnenie neposkytol riadne a včas dohodnutú náhradu (odplatu). Na povinnosť tvrdenia nadväzuje povinnosť označiť dôkazy preukazujúce tvrdené skutočnosti žalobcu zaťažuje dôkazné bremeno preukázať, uzavrieť zmluvu a poskytnutie plnenia podľa nej. Pokiaľ sú tieto skutočnosti preukázané, žalobca uniesol tak bremeno tvrdenia, ako aj bremeno dôkazu.

16. Dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci (§ 132 O.s.p.). Hodnotením dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Súd pri hodnotení dôkazov v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako a s akým výsledkom má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa tu zásada voľného hodnotenia dôkazov. (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 14. 9. 2011, sp. zn. 3 Cdo 204/2009).

17. Za skutkové zistenia, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní, je potrebné rozumieť výsledok hodnotenia dôkazov súdom, ktorý nezodpovedá postupu vyplývajúceho z ust. § 132 OSP (§ 191 ods. 1 CSP), pretože súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov nevyplývajú ani inak v konaní nevyšli najavo, pretože súd opomenul rozhodné skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli za konania najavo, alebo pretože v hodnotení dôkazov, popr. poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov konania, alebo ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti, je logický rozpor alebo ak hodnotenie dôkazov odporuje ust. § 133 až 135 OSP (porov. rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky vo veci 21Cdo 65/2000).

18. Odvolací súd vo vzťahu k hodnoteniu dôkazov (§ 132 OSP, resp. § 191 ods. 1 CSP) poukazuje na to, že hodnotenie dôkazov môže robiť len súd, ktorý ich vykonal. Základom hodnotiaceho postupu sudcu by okrem ľudských a odborných skúseností mali byť pravidlá logického myslenia, ktoré tradičná logika formuluje do základných logických zásad. Ide o zásadu totožnosti, ktorá vyžaduje, aby sa v určitej úvahe zachovával rovnaký význam použitých výrazov, zásadu vylúčeného sporu, ktorá vyžaduje, že v tom istom čase a za tých istých podmienok nemôže zároveň platiť nejaké tvrdenie a jeho protiklad, zásadu vylúčenia tretieho, podľa ktorej z dvoch protikladných tvrdení musí byť jedno pravdivé, a zásadu

dostatočného dôvodu, ktorá vyžaduje, aby každé pravdivé tvrdenie bolo dostatočne odôvodnené (porov. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci 6MCdo 1/2010).

19. V danom prípade je potrebné prisvedčiť súdu prvej inštancie, že prijatím poisťného intervenientom od žalovanej došlo k uzavretiu poisťnej zmluvy zaplatením poisťného, a teda aj po prípadnom zákonom zániku poisťnej zmluvy v zmysle § 9 ods. 1 písm. b) zákona č. 381/2001 Z.z. o PZP, a teda táto poisťná zmluva vznikla a bola platná. Skutočnosť, že žalovaná plnila poisťné riadne a včas nebola v konaní rozporovaná zo strany žalobcu a intervenienta, jednoducho povedané, v čase poisťnej udalosti bola účinná poisťná zmluva, a teda povinnosť plniť za žalovanú mala Wüstenrot poisťovňa, a.s..

20. Odvolací súd monitoruje, že poisťovne na území Slovenskej republiky majú problém naplniť zmysel a význam poistenia v prípade, že nastane poisťná udalosť a to tak, že všemožne hľadajú spôsoby (zneplatniť zmluvu) ako poisťné nevyplatiť, čoho príkladom je aj prejednávaná vec.

21. Je nepochybné, že ak sa hnutelná vec prevádza na základe zmluvy (v prejednávanom prípade darovacej zmluvy) nadobúda sa vlastníctvo prevzatím veci - tzv. tradíciou, ak nie je právnym predpisom ustanovené alebo účastníkmi dohodnuté inak (§ 133 Občianskeho zákonníka).

22. Ak poisťovňa mala za to, že podľa § 9 ods. 1 písm. b) zákona č. 381/2001 Z.z. zaniklo poistenie ku dňu zápisu motorového vozidla do evidencie motorových vozidiel, tak zápis bol vykonaný práve v prospech žalovanej (dňa 30.09.2010) nie na inú osobu. Poisťovňa mala vrátiť žalovanej poisťné za obdobie od 09.09.2010 do 29.09.2010 a nebol dôvod sa akokoľvek domnievať, že zmluva je neplatná.

V danom prípade je aj významné porušenie odbornej starostlivosti na strane dodávateľa (poisťovne), ktorý prijímal poisťné po dobu viac ako 3 rokov a okolnosti zápisu do evidencie motorových vozidiel a jeho stav si nepreveril čo nemožno pričítať na ľarchu spotrebiteľke - žalovanej.

23. Kategória dobrých mravov má nepochybne svoje miesto a relevanciu v pozitívnom práve, a tak tomu je aj v prejednávanej veci. Za stavu ak žalovaná plnila po dobu viac ako 5 rokov poisťné podľa písomnej poisťnej zmluvy a v čase keď došlo k poisťnej udalosti, žalobca, resp. intervenient (Wüstenrot poisťovňa, a.s.) prichádza s názorom o zneplatnení poisťného pre okolnosť, že k zápisu do evidencie motorových vozidiel príslušného dopravného inšpektorátu PZ SR došlo po uzavretí poisťnej zmluvy, tak takéto konanie žalobcu a Wüstenrot poisťovni, a.s., nemôže požívať ochranu v demokratickej spoločnosti.

24. V ďalšom odvolací súd pripomína že, kategória dobrých mravov judikovaná Ústavným súdom Českej republiky má svoj význam aj v tejto veci. Dobrými mravy v občianskoprávných vzťahoch se v súdnej praxi rozumí soubor spoločenských, kultúrnych a mravných pravidiel chováni, ktorý je vlastní obecně uznávaným vzájemným vzťahům mezi lidmi a mravním principům společenského řádu a který v historickém vývoji osvědčil jistou neměnnost, vystihující podstatné historické tendence jsou sdíleny rozhodující částí společnosti, a mají povahu norem základních (srov. například rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 30.09.1998 sp. zn. 3 Cdon 51/96, uveřejněný pod č. 5 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, roč. 2001, a rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 29.05.1997 sp. zn. 2 Cdon 473/96, uveřejněný pod č. 16 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, roč. 1998), který je konformní se závěrem obsaženým v nálezů Ústavního soudu ze dne 26.02.1998, sp. zn. II. ÚS 249/97, uveřejněným pod č. 14 ve Sbírce nálezů a usnesení Ústavního soudu, roč. 1998, který za dobré mravy považuje souhrn etických, obecně zachovávaných a uznávaných zásad, jejichž dodržování je mnohdy zajišťováno i právními normami tak, aby každé jednání bylo v souladu s obecnými morálními zásadami demokratické společnosti.

25. Za takejto situácie odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny so stotožnením sa s dôvodmi napadnutého rozsudku potvrdil postupom podľa § 387 ods. 1, 2 CSP.

26. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 CSP s poukazom na zásadu úspešnosti upravenú v ust. § 255 CSP a úspešnej žalovanej odvolací súd priznal náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie samostatným rozhodnutím.

27. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).